

Van az úgy, hogy a sportújságíró szereti a sportot. Halmozottan hátrányos helyzetű az a sportos, aki lokálpatrióta is egyben, hiszen van az úgy, hogy a sportújságíró a szíven viseli olyan csapatok sorsát, amelyek szűkebb pátriájához kötődnek.

Aki újságíróként fel meri vállalni ezt, tapasztalni fogja, hogy munkássága során rendszeresen meg kell küzdenie önmagával is. Az objektivitásra való törekvés és a szívében élő szurkoló elfogultsága közötti meccsről aligha számol be a sportújságíró, pedig állandó tudósítóként akár meg is élhetne ebből. Egy szerény sajtómunkás persze nem terheli az olvasót soha véget nem érő mérkőzésekkel. Az a kolléga, akinek neve

e sorok vége felé bújik meg, már eddig is több mint huszonöt évet szánt életéből annak, hogy Kecskemét

és Bács-Kiskun sportéletének ne csak hű krónikása legyen, hanem emellett újságírói munkájával segítse érvényesülni a sportegyesületek közösségformáló erejét.

A Petőfi Népe sportrovatának jó húsz éve oszlopos tagja, aki a Nemzeti Sport Bács-Kiskun megyével foglalkozó írásai közül is számosat jegyez. Különösen a labdasportok iránt elkötelezett szurkolók ismerhetik jól írásait, de aligha van olyan sportág, aminek eseményeivel meg ne ismertette volna a Petőfi Népe olvasóit.

A Magyar Sportújságírók Szövetsége egyik idei Gyulai-díjasa, Borbély Károly.

Ökrös Károlynak a Petőfi Népe főszerkesztőjének laudációját felolvasta: Sörös Jenő, az MSÚSZ elnökségi tagja.

Kérdezd meg tőle, milyen összeállításban versenyzett a szinte mindig aranyat nyerő női kajaknégyes az elmúlt tíz világversenyen! Tudni fogja... Mint ahogyan azt is, hogy hol nyert tavaly vb-futamot Sebastian Vettel, de kérdezz jószerével bármit a Forma-1-ről. De ha vizsgáztatni van kedved, s nyerni akarsz, ne próbálkozz sem az úszással, sem pedig a vívással. De, s ez egymás között legyen mondva, neki is van kedvence. Az Arsenal, de nem azért, mert szakértője a sport szinte teljes arzenáljának.

A Budapesti Kommunikációs Főiskola végzett kommunikáció szakos bölcsésze az InfoRádióban kezdett dolgozni a kétezres évek elején, azóta is – rövid megszakítástól eltekintve – az a munkahelye. S talán több is annál: a második otthona.

A rádiónál nagyra értékelik sokoldalúságát, készített belpolitikai és külpolitikai tárgyú interjúkat is, esetenként dolgozik a leghallgatottabb időszáv, a reggeli műsorvezetőjeként, miközben készítője a rádió sporttárgyú magazinjai közül jó néhányinak, s rutinosan készíti az InfoRádió egyik leghallgatottabb műsorának, az Arénának a sporttárgyú beszélgetéseit is.

Érdemelt már ki – éppen tíz esztendeje – MOB Média-díjat, tudósított olimpiáról, járt különböző világversenyeken, dolgozott hazai rendezésű világbajnokságok sajtóstábjában.

A Magyar Sportújságírók Szövetsége egyik idei Gyulai-díjasa, Farkas Dávid.

Írta és elmondta: Dénes Tamás, az MSÚSZ elnökségi tagja.

Díjazottunk hatéves volt, amikor szüleivel Nagyvázsonyból Veszprémbe költözött, s a mai Simonyi iskolában folytatta a tanulmányait, ahol Szalai Tamás testnevelő és Kungl József edző azonnal kezelésbe vette.

Hogy mit kezeltek rajta? Kíváló adottságait, gyorsaságát és ruganyosságát pallérozták tovább, ennek köszönhetően többször nyert korosztályos bajnokságot magasugróként és 100 méteres síkfutásban is. Azzal viszonylag ritkán dicsekszik, pedig lehetne, hogy magasugrásban ifjúsági világbajnokságon hatodik helyezett volt.

Így, született adottságainak is köszönhetően, számos módon kimagaslott a mezőnyből, ráadásul mostani pályáján viszonylag ritkán találkozott azzal a problémával – amit én ebből a nézőpontból nem is értek –, hogy milyen az, felfelé tartani a mikrofont a riportalanyok szája elé.

Minden nyűgével és bajával együtt sem csinálná másképp a rajtot, hiszen a sporttól kapta az álló- és tűrőképességét, illetve emberileg, szakmailag is szinte mindent. Ráadásul testnevelőként nem a főiskola jelentette számára az igazi tanulást, hanem Szalai Tamás és Kungl József. Sőt, a sport hozta meg számára a magánéleti boldogságot is, hiszen innen választott párt, korábbi edzője, Gábossy Lajos személyében.

Nemcsak álló, de komoly ülőképességre is szüksége lehet egy szakmailag igen elhivatott kollégának ahhoz, hogy egy évtizede rendületlenül vezesse a Napi Helyzet című 15 perces beszélgetős műsort. Teszi mindezt olyan sportcsatornán, a Sport1-en, amelynek – kis túlzással – alapító tagja, hiszen alig néhány hónappal a rajtot követően csatlakozott a csapathoz és a sportolókra jellemző kitartással segédszerkesztőből, a létra minden fokát végig járva lett ismert és elismert arca a stábnak.

Sosem mondott le adást, talán csak egyetlen esetben, az Ocskay Gábor-élmélműsor kapcsán, amikor a papa és egy gyerekkori jó barát, Kangyal Balázs volt a vendég. Tudta, érezte, hogy könnyek nélkül nem menne, pedig kérdezési stílusára, pláne, ha amúgy kényelmetlen témák kerülnek elő, a lágy hangon és csodás hangszínen elővezetett finom és nőies gyomrosok a jellemzőek. Sportgazdaság című műsorában nemcsak arról tesz bizonyosságot, hogy ezen két terület kitűnő ismerője, de a fajsúlyos és többnyire közpénzeket is érintő kérdésekben tőélesen és – egyik szerkesztője, Vincze Attila szerint – mosolygós gyilkosként fogalmaz.

Mérkőzéseket felvezető műsoraiban nagy empátiával és szakértelemmel kérdez, s ez a beleérző képesség nagyban táplálkozhat anyai tapasztalataiból, meg abból a türelemből, ahogy férfikollégái között mozog.

Most már csak arra lennék kíváncsi, hogyha korosztályos válogatott kosárlabdázó kisebbik gyermekéről, Alexről kellene tudósítania, mennyire lenne képes megőrizni a nyugalma. Anyaként és kollégaként sem kívánhatok mást, minthogy

ismerje meg ilyen helyzetben, milyen az, amikor a boldogságtól elcsuklik az ember hangja...

A Magyar Sportújságírók Szövetségének egyik idei Gyulai-díjasa, Fazekas Erzsébet.

Írta és elmondta: Csisztu Zsuzsa, az MSÚSZ alelnöke.

Az írás felelősség, az írás esély, az írás hatalom, az írás érzelem – az egyetlen elengedhetetlenül fontos szabálya pedig csak az, hogy mindig legyen mit mondanod.

Nos, neki lassan huszonöt éve van napi szinten mondanivalója a sportról.

Mivel szinte az első pillanattól a legjobb barátom volt, és ma is az, ennyi év távlatából talán bevallhatom, néhány percig azért utáltuk amiatt, hogy közülünk, akkori fiatalok közül neki lett elsőként asztala a Nemzeti Sportnál.

Nem az asztallapért, meg a négy lábért irigyeltük, az otthon is volt mindenkinek, hanem azért, mert elsőként került a belső körbe, ő vívta ki először, hogy helye legyen a nagyok között. Persze ettől még őt is elküldték az öregek, hogy hozzon néhány ceruzaelemet a diktafonjukba, de akkor is...

Asztala volt.

És tegyük hozzá gyorsan: abszolút megérdemelte azt az asztalt.

A kezdetektől elképesztő érzéke volt ahhoz, hogy megnyíljanak előtte az interjúalanyok. Azok is, akik eredendően abszolút nem akartak beszélni a problémáikról, azok is, akik életükben először találkoztak vele.

Még jóformán azt se tudtuk, mi az a riport, ő már riportot írt.

Nem kapcsolódik szorosan ide, de mindeközben úgy kezelte a labdát a futballpályán, mint a lányok közül senki, s a fiúk közül is csak néhányan – a Szikra Lapnyomda salakos pályáján huszonéve rúgott sarkazós gólját ma is emlegetik a szerkesztőségben.

Finom intelligenciával, és nagy alázattal haladt előre az úton – az újságírásén – a tájfutásról éppolyan lelkesedéssel tudósított, mint az atlétikáról, vagy később a kajak-kenuról. Dolgozott évkönyvekbe, írt interjúkötetbe, lettek olimpiai bajnokok – hiszen akié a sportág, idézőjelesen azé az olimpiai bajnok – ideig-óráig tett kitérőket is, az örök szerelem azonban mindig a Nemzeti Sport maradt számára.

S mivel két gyönyörű ifjú hölgy anyukájaként attól is a könnyekig meghatódik, ha egy kismacska átsétál az utcán, most valami viccesnek kellene következnie, de mivel ennek a napnak és ennek a díjnak a komolyságához ez talán kevésbé illik, inkább csak szívből gratulálok! Megérdemelted!

A Magyar Sportújságírók Szövetsége egyik idei Gyulai-díjasa, Lipiczky Ágnes.

Tóth Anitának, a Nemzeti Sport rovatvezetőjének laudációját felolvasta: Németh Andrea, a Nemzeti Sport mellékletszerkesztője.

Az a kollégám, egyben barátom, akiről most szó esik, tényleg a Szent István-i elvek mentén cseperedett fel, hiszen az első királyunk nevét 1991-ig persze I. Istvánként viselő gimnáziumban érettségizett. Tehetséges labdarúgóként persze inkább a pályán álmodott magának karriert, de ellentétben padtársával, Sebők Vilmossal, neki be kellett érnie a sajtópáholyokkal.

Ehhez azonban tenni kellett, így 1992-ben, a Fradi 11 év után megnyert bajnoki címe és a barcelonai olimpia után jelentkezett a Komlói Oktatási Stúdióba, az akkori SRS-be, annak is az ötödik évfolyamába. (Nem mellesleg: velem együtt...)

Társai közül az elsők között került az újságírói pályára, a rendszerváltozás után fénykorát élő Sport Plusz Foci szerkesztőségébe, ahol azonnal meg is jelent az első nagyívű írás a tollából: interjú Puhl Sándorral, aki akkor még nem vezetett világ bajnoki és BL-döntőt, UEFA-kupa-finálét viszont már igen. Kettejük pályáíve később a televíziós stúdiókban is találkozott, igaz, konkurens sportcsatornánál.

A '90-es évek közepén azonban még a Nemzeti Sport labdarúgórovatának lett egyre oszloposabb tagja – a mostaninál oszloposabb azért már ne legyen –, egy rövid, cégen belüli, Képes Sport-os kitérőt leszámítva immár több mint húsz éve dolgozik a sportnapilapnál, ahol Szöllősi György személyében a hetedik főszerkesztőjét fogyasztja.

A hazai futballban kiépített ragyogó kapcsolatrendszerére bátran alapozhat a rovata, a teljesség igénye nélkül Király Gábor, Dárdai Pál, Kassai Viktor vagy a 2009-es helyszíni, egyiptomi tudósításnak hála, a komplett egykori U20-as vb-bronzérmes válogatott felé is ő a szerkesztőség kinyújtott keze.

2016 tavaszától a közszolgálati sportcsatorna, az M4 Sport állandó szakértője, időnként vitriolos véleményére épp úgy számíthatnak vasárnap esténként a Góóól2 magazin nézői, mint ahogyan Nemzeti Sport-os kollégái sem teszik zsebre szakmai észrevételeit. Hiszen, sajnos sokakkal ellentétben, ő nemcsak írja, de olvassa is a lapot.

A Magyar Sportújságírók Szövetsége egyik idei Gyulai-díjasa, Somogyi Zsolt.

Írta és elmondta: L. Pap István, a Nemzeti Sport vezető szerkesztője.

A pillanat megörökítésének mestere. Fotós. Hivatását még a digitális világ térhódítása előtt alapozta meg, a klasszikus „filmes” szakmán nevelkedett. Alkotásaiban az emberi érzéseket épp úgy megfesti, mint ahogy a mozgás dinamizmusát visszaadja. Több mint negyedszázados tapasztalattal ma már a fiatalokat tanítja.

Rutinosan mozog a nemzetközi sportesemények világában. Ha kell, órákig áll a sípályán egyhelyben, hóban, mínuszban; kánikulában a kajak-kenu pálya szélén, vagy éppen rohan csarnokról-csarnokra, uszodáról atlétikai pályára, hogy objektívjén keresztül a szurkolók elé tárja a sportágak szépségeit, olykor nehézségeit, megmutassa az örömkönnyeket, megörökítse a soha vissza nem térő pillanatokat. De ha „csak” egy portrét, vagy csoportképet kell dokumentálnia, azt is a legmagasabb színvonalon teszi.

Fotózott hét olimpián, öt paralimpián, Európa Játékokon, három ifjúsági olimpián, több Európai Ifjúsági Olimpiai Fesztiválon. Talán innen már sejthető: a Magyar Olimpiai Bizottság fotósa. Immár ötödik esztendeje.

Csaknem negyedévszázados pályafutása alatt dolgozott több nyomtatott sajtóorgánumnak – jelenleg a Népszavának –; több mint egy évtizede a Magyar Kajak-Kenu Szövetség fotósa is, de a hazai mérkőzéseken elkíséri a győri női kézilabdázóit is.

Eddig két fotóalbumot jelentetett meg. Elismerései közt Eurosport-díjat, MOB Nívódíjat, Ezüstgerely-díjat is jegyez a Magyar Sajtófotó-pályázaton, a sportkategóriában tízszer jutalmazták.

Magas színvonalú munkáját elhivatottan végzi; a kreativitás és a szakma iránti alázat jellemzi. Kollégáival kiváló kapcsolatot ápol. A kevésbé tapasztaltakat szolgálatkészen vezeti be a fotózás rejtelmeibe és a nemzetközi versenyek világába.

A Magyar Sportújságírók Szövetségének egyik idei Gyulai-díjasa, Szalmás Péter.

Vasvári Ferencnek, a MOB kommunikációs főmunkatársának laudációját felolvasta: S Tóth János, a Nemzeti Sport vezető szerkesztője.